

Dr. Kozma Ferenc (1935–2017)

2017. július 28-án előzetes kívánságának megfelelően szűk családi körben, szülőhelyének, Büknek temetőjében özvegye, lánya, rokonsága, néhány barát vettek végső búcsút

dr. Kozma (Lődör) Ferentől.

Kozma Feri egyik meghatározó egyénisége volt az 1958-ban Sopronban végzett évfolyamnak és a gyakorlatba kikerülve a somogyi erdőgazdálkodásnak is. Mindig vállalta büki kötődését. Gyakran tért vissza ide Kaposvárról is.

Ebből, az akkor még inkább falusi környezetből a csepregi polgári iskolán át került a soproni Erdészeti Technikumba. Itt alakult ki igen szoros, életen át tartó barátsága osztálytársaival, közülük is legerősebben Monostori (Maczka) Jánossal. Tanulmányaink alatt először a kollégiumban, majd a lővéreki kamaráikban együtt töltötték az átlagostól eltérő „víg diákéletüket”.

Az első évtől diákhagyományaink lelkes követője, őrzője volt. A kizárások utáni 1955-ös, frontáttörést jelentő valétabál, későbbi szakestélyeink, balekfogadások szervezésében, munkáiban mindig részt vett.

Természetesen az 1957-es, 1951 utáni első legális, évfolyamunk által szervezett balekkeresztelőkön is ott volt. Ágfalvi Imre és Hreblay László vállalták keresztszülőségét. Negyedéves korunkban a tragikus történelmi események hatására évfolyamunk kettészakadt. Feri mindig vállalta és ápolta kanadai társainkkal a kapcsolatainkat. Határozott egyénisége miatt 1956. november 4. után a fokozatos megerősödő hatalom képviselőivel számos konfliktusba került. Egy ilyen alkalommal 1958 elején több társával együtt kizárásuk folyamata is elindult. Tanáraink, köztük Roxer Egon diplomátikus kiállításának köszönhetően enyhe ítélettel zárult le fegyelmi ügyük.

Kozma-Lődör Ferencnek nagyszerű adottsága volt a baráti kapcsolatok megteremtése, erősítése. Betegsége miatt az utóbbi években már ritkán találkozhattunk személyesen, de telefonon, levélben mindig jelezte, hogy gondolatban velünk lesz. 2016-os találkozóinkra írt „búcsúleveléből” kitűnik fia elvesztése kapcsán érzett fájdalma, az életútja végéhez közeledés gondolata. Kérte, rá is gondolva énekeljük el majd a *Fiúk, ha megremeg kezekben...* selmeci dalunkat.

Végzése után a Kaposvári Állami Erdőfelügyelőséghez került, ahol üzemtervezőként helyezkedett el. Az 1960-as évek elején az 1961. évi VII. tv. (erdőtörvény), illetőleg az 1961. évi IV. tv. („földvédelmi tv.”) szerinti, illetőleg az 1967. évi IV. tv.-

nek az állami arányrészekkel kapcsolatos munkáit végezték. 1968-ban létrejött az 5. sz. Állami Erdőrendezőség, és ennek Üzemtervezési Kirendeltségén dolgozott tovább. Ebben az időben a terepmunka hétfőtől péntekig vidéki erdészeti vagy magán szállásokkal együtt járó „hetelést” jelentett.

Különösen szerette a dél-somogyi vidéket (Barcs, Rigóc, Vízvár), a kaszói erdőket. Mindig emlegette a „zimonai” halastavaknál, valamint az Aranyos pusztán lévő terepi szállásait. Szeretettel emlékezett vissza üzemtervező idős kollégákra, akik még hetvenéves koruk után is az erdőt járták, és a „deklaszált”, segédmunkásként, figuránsként túlkorosán dolgozó „gróf” úrra. Baráti társaságban tréfásan „Somogy oroszlánjaként” mutatkozott be.

Később az 1979-ben alakult Erdőfelügyelőségénél igazgatóhelyettes lett. Kiemelt figyelmet fordított a különféle fásítási, erdősíntési pályázatokra. Ezekben az években az OEE Kaposvári Helyi csoportjának elnöke is volt.

1982 őszétől a nyugdíjba vonult Nagy István erdőmérnöktől átvette az 1979-ben létrehozott MÉM Erdőrendezési Szolgálat Kaposvári Üzemtervezési Iroda vezetését. Szervezeti átalakulás miatt az 1997-ben Állami Erdészeti Szolgálat Kaposvári Igazgatóság erdőtervezési igazgatóhelyettese lett 1998-as nyugdíjba vonulásáig.

Az iroda átlagos létszáma 15–17 fő, ebből üzemtervező 10 fő körül alakult. Az éves üzemtervezési feladatok átlagosan mintegy 15 000 hektár volt. Munkatársai közvetlen, szociálisan érzékeny vezetőként emlékeznek rá.

Az erdészeti gazdaságtani kutatások során rendszeresen találkoztunk. Az 1980-as évek második felében keresett meg doktori dolgozatának ügyében. Témaként akkor

szakmánk egyik vitatott, ma is aktuális kérdését választotta: a rövid és hosszú távú érdekek összhangján alapuló erdővagyongazdálkodást. A Gazdaságtani Osztály szakirodalmára is alapozva 1987-ben sikerrel védte meg színvonalas egyetemi doktori dolgozatát.

Az 1985-től 1995-ig tartó időszakban két kollégájával megalakította az erdészeti és zöldfelületek tervezésével foglalkozó ZÖLDTÁJ Zöldövezet, Erdő- és Fásítástervező vállalkozást. Évfolyamtársával, Bakonyi Istvánnal több nagy tervezés, felmérés színvonalas megoldását végezték el: Kaszó hőtörött foltok felvétele mintegy 700 ha nagyságrendben, temetők komplett fásításának, parkosításának programterve (Kaposvár, Siófok-Kiliti Új köztemető), Kaszó belterület komplett felmérése, Csurgói Szakmunkásképző és Szakközépiskola területrendezési és parkosítási terveinek elkészítése, valamint több száz hektár erdészeti termőhelyfeltárás és erdőtelepítési terv. Hatósági ügyekben kijelölt erdészeti szakértőként 1992-től dolgozott.

1998-tól szakirányítóként több erdőgazdálkodónál tevékenykedett. Leghosszabb ideig kedvelt feladatát, mintegy 270 ha-on a volt Vízvári Mgtsz és jogutódja erdeinek kezelését végezte.

A Szentbalázs melletti szőlőhegyen, kedvelt tanyáján sok időt töltött. Kis pincét, présházat épített, s ha tehette, több napra is kivonult a „hegyre”. Jó, baráti kapcsolatban volt a szomszéd gazdákkal. Nagyon szerette a régi somogyi tájat felidéző környezetet és a baráti közösséget. A halál is itt ragadta el 2017. július 19-én.

Kedves évfolyamtársunk, nagyszerű kollégánk és barátunk emlékét kegyelettel őrizzük.

Dr. Illyés Benjamin, Major Attila

